

layı mı acaba annesiyle ilişkisini konuşmadı, konuşmak istemedi? Sanmıyorum. Ya da sanmak işime gelmiyor.

Arabasının satışı işiyle kız kardeşimin oğlu ilgilenmişti. İşini iyi bilen alıcılar öyle yaparmış. Kaportada paslanma var mı diye bagajın halısını sıyırdıklarında, orada bir yerde bulmuşlar defteri. “Teyze, bu eniştemin galiba,” diye getirip verdi bir ay önce.

Hatırası o kadar tazeydi ki, defteri bitirebilmek için, ondan uzaklaşmak istedim. Ruhsal dünyasının dehlizlerinde, onun tuttuğu el feneriyle dolaşmak için تنها bir yer lâzımdı bana. Ben de onun yaptığı gibi evden uzaklaştım. Hızla okuduğum defterinin, hiçbir kelimesini atlamak istemiyordum.

Yazlığa geldim. Okulların tatil olmasına iki ay vardı. Eskiden civıltı gibi gelen yazlıkçı kalabalığına artık katlanamayacağımı biliyordum.

Okudukça anladım ki Nuri Londra’dan döndükten sonra hiç bitmeyen bir seyahate çıkmış. Bir yalnızlıktan başka yalnızlıklara uzun bir seyahat olmuş hayatı. Bazen başladığı yere dönmüş, döndüğünü kendine itiraf edip edememek arasında sıkışıp kalmış; kimi zaman burnumun dibine sokulmuş ama yarattığı kuytusunda ne sesini duyabilmişim ne nefesini hissedebilmişim.

Başka bir zaman ölçüsü kullanmış Nuri. Yanı başımda elimi tutarken bile bazen yetişemeyeceğim kadar uzakmış.

Anamın evi iyi geldi bana. Zihnimin açıldığını hissediyorum. Ayrıca, yıllar önce bir iki kelime şeklinde kaydettiğim notlarımı genişletmek hususunda kendime daha çok güvenmeye başladığım da aşikâr.

Geriye dönüp daha kolay bakabiliyorum. Enstantaneler daha bir berrak.

Hafızamda o dört ayı bu kadar canlı tutabilmiş olmama hem çok şaşırdım, hem de çok sevdim. Benjamin Ağabey'in matemini bu şekilde yaşayacağımı tahmin edemezdim.

Onunla tanışmak ne güzel bir tesadüfmüş meğer.

Londra'da bir gün eve gelirken sırf kafama estiği için otobüsten inmeseydim, kalan beş duraklık yolu yayan yürümeseydim, şöyle terimi alacak buz gibi bir bira için bir Pub'da mola vermeseydim, orada briç müsabakasının ilanını görmeseydim Benjamin Ağabey'le tanışamayacaktım. Sadece bu olsa iyi. Partnerim olmamasına rağmen bir ümitle ilandaki adresin kapısını çalmasam, orada Benjamin Ağabey de benim gibi partnersiz olmasa, yine onunla tanışamayacaktım.

Şahsına hissettiğim hüsnüniyetin, şüphe yok ki ödül yemeği gecesini hiç farkında olmadan benim çok mühim bir meseleme teması olmasıyla yakından alakası vardı. Ancak bunun evveliyatından da bahsetmekte zaruret görüyorum.

Memlekette bir süre briçe ara vermemde, bu fevkalade oyunu şahsiyet meselesi haline getirenlerle karşılaşmamın tesiri büyüktür. En iyi oyuncuların en zeki olduğuna dair vehim, ne yazık ki umumi bir kanaattir. Ve maalesef bu menfi kanaat, beni bu oyundan bir süre uzak tutmuştur.

Müsabakanın ilanını gördüğüm an, bu çok sevdiğim oyuna yeniden başlayıp başlamamakta tereddüt ettim. Bir yıldan fazla bir süre, sadece problem çözmüş, ecnebi ülkelere giden arkadaşlara ısmarladığım kitaplarla hemhal olmuştum ama müsabaka oynamamıştım. Yine de farklı bir briç kültürüyle karşılaşabileceğim ümidiyle iştirak etmeye karar verdim.

Müsabakanın başlayacağı akşamdan önceki kaynaşma kokteylinde, briç deyiimiyle Benjamin Ağabey'le evlendirildik. Müsabaka direktörü, madem ikiniz de buraya yalnız geldiniz, eğer kabul ederseniz partner olacaksınız, demişti. Ben bunu bilerek gelmiş-

tim, demek ki Benjamin Ağabey de benzer bir vaziyettedir. Oynayacağımız sistemi ve kullanacağımız konvansiyonları konuşmak üzere bir köşeye çekildiğimizde, ihtimal ki kendisinden çok genç olmamın da rahatlığıyla, bu oyun hayat gibidir biliyorsunuz dedi, hatasız oynanmaz. Şimdi sizinle hatalarımız karşısında nasıl davranacağımızı konuşalım müsaade ederseniz. Gerisi kolay.

Benjamin Ağabey, belli ki benim de pek nahoş bulduğum oyuncu tiplerinden biri olmam ihtimaline karşı tedbir almak istemişti. Kibarca bulmuştum bu davranışını. Aynı zamanda hatalarımı mazur görebileceğini zarif bir biçimde ifade etmişti.

Ben de şimdi bu satırları yazarken, enikonu gençlikten korkacak yaştayım. Gençlerle hatalarını konuşabilmek, beni de zorluyor artık. Ders verdiğim çocuklarla, ders öncesinde veya sonrasında hayata dair sohbetler ediyorum. Ben size katılmıyorum dışında, ehemmiyetli bir cümle duymuyorum. Yanlışlarını kabul eden çok az, kabul edenler de mutlaka, hem de süratle bir mazeret buluyor. Belki de ben doğru emsallerle karşılaşmadım. Yine de onlara müteşekkirim. Tecrübelerimden şüphelenmeyi, tecrübelerimin kimsenin hayatına istikamet veremeyeceğini o gençlerden öğrendim. Yanlış yapma hakkı diye bir şey varsa, bunun sadece gençlere değil, benim gibi yaşlılığa merdiven dayanmış insanlara da ait olduğunu anladım ve sanırım anlatabildim. Benjamin Ağabey'den bana o gün akseden zarafetin peşine düştüm ve gençlerle münasebetimde benim verebileceğim en mühim şeyin bu olabileceğini fark ettim.

O gün, bu bahsi kapatan cümlesini, müşfik tebessümüyle birlikte bugünmiş gibi hatırlıyorum: Hayatla aramızdaki köprüyü hatalarımızın harcıyla kurarız. Allah bizi hatalarımızdan değil, zaaflarımızdan korusun!

Ağır cezaya yeni çıkmaya başladığım zamanlardı. Ankara'ya, ben doğusunda, Nuri batısında, üç saatlik otobüs yolculuğu uzaklıktaydık. Londra'dan döndükten sonra Eskişehir'e tayini çıkmıştı. Eř durumundan tayinim gerçekte ne kadar, hafta sonları buluşma noktamız olmuştu Ankara. Hafta sonu buluşmalarımızda, yarım günlük Cumartesileri yıllık iznimden harcamam umurumda değildi. Zaten doğru dürüst izin kullandığımı hatırlamıyorum.

Genellikle Cuma mesaiden sonra otobüse biner, Nuri arabayla gelip beni Garajlardan alırdı. Demiryolları'nın misafirhanesine yerleştikten sonra hemen kendimizi dışarı atar, her zamanki lokantamıza kurulurduk.

Başkan'ın adli tatilde olması nedeniyle heyete ben başkanlık ediyordum. Dört beş tutuklu sanık, yaşları on bir - on beş arasında değişen çocuklara fiili livata yaptığı iddiasıyla yargılanıyordu. Cuma günü öğlene yakın bir saatteki duruşmanın akabinde, vakit kaybetmeden Ankara'ya gidecektim. Her defasında olduğu gibi yüreğim kıpır kıpırdı. Dosyada, tahliye taleplerini karara bağlamak dışında önemli bir şey yapmayacaktık. Başkan tatile çıkmadan tahliyeleri müzakere etmiş ve reddine karar vermiştik nasıl olsa. Birkaç müzekkere cevabı ve istinabe yoluyla gelecek iki şahit ifadesini bekliyorduk. Sıradan bir duruşma olacaktı.

Sanık avukatlarından birinin talebine kadar... Gereği düşünöldü, dedikten sonra avukat, avukatların çoğunun genellikle yaptığı gibi "Sayın Reis, bir talebimiz olacaktı," dedi. "Avukat Bey, bu anı mı beklediniz?" dememek için kendimi tuttum. Söz verdiğimi bakışlarımla ima ettim. Mağdur çocukların soyunun Nüfus İşleri Genel Müdürlüğu'nden araştırılmasını istiyordu. Aileleri Ermeni dönmesi olduğundan müvekkilime iftira atmış olabilirler, diye sözünü bağladı avukat. Çok saçma geldi gelmesine de Yargıtay'ın ne yapacağı bazen belli olmuyor, dosyanın usulden bozulmasına

gönlüm razı olmadığı için bakışlarımla diğer iki üyenin fikrini aldım. Odaya çekilip müzakere etmemize lüzum kalmadı. Başlarıyla tasdik ettiler. Ara kararı yazdım, mağdurların nüfus bilgilerinin Genel Müdürlükten celbine karar verdim, tahliye taleplerini reddettim, duruşma günü vererek salondan odama geçip otogarın yolunu tuttum.

Otobüs şehri çıkarırken avukatın talebine aklım takıldı birden. “İftira” kelimesi zihnimde dolanmaya başladıkça vücudumu ateş sarıyor, beynim aynı hızla zonkluyordu. Yargıtay’dan tasdik edilsin ya da bozulsun, az sayıda olsa bile, her birini hatırladığım yanlış kararlar da verdim. Nihayetinde kürsü hâkimi ve Yargıtay’daki üyeler olmak üzere altı insan dık ve hepimiz aynı hatanın ortağı olmuştuk. Böyle kararlarımı meslek hayatım boyunca hiç unutmadım ama biz hâkimlerin, yanlış kararlarımızı, ancak bir başka vatandaş üzerinde tekrarlamayarak telafi etmek dışında şansımız yoktu.

Bu aynı şey değildi. Aileleri neyin hıncını almak için çocuklarını böyle bir rezilliğin içine atabilirdi? Ermeni bile olsalar, bunu nasıl yaparlardı? Birden kendimi tacize uğramış gibi hissettim. Otobüsü durdurup, inmek ve saatlerce yürümek istedim. Otobüseye sinmiş sigara kokusundan pis buldum kendimi. Mola yerine kadar geçen süre, hiç bitmeyecek gibi geldi bana.

Dinlenme Tesisleri’nde hemen Müdüriyete girip kendimi tanıttım. “Ne demek Hâkime Hanım, emredersiniz Hâkime Hanım.” Hatta “Telefon bağlanmazsa merak etmeyin otobüs de bekler sizi,” dedi. Yıldırım telefonun bağlanması Allah’tan on beş dakikadan kısa bir zaman aldı. Müzakereleri üye Cemal Bey imzalıyordu. Kendisinden ben gelene kadar imzalamamasını rica ettim. Başımın üstünden bulutlar dağılmış, sırtımdan ağır bir yük kalkmıştı. Üyeleri ikna etmem mesele değildi nasıl olsa. Ara kararımın dönenecektim.